

Љиљана Каменчић: Поштоване даме и господо, цењени гости, драги пријатељи, браћо и сестре, српски радикали, част ми је што стојим овде пред вама и што заједно са вама живим овај историјски тренутак у мом селу. На овој сеоској бини играле су се многе велике позоришне представе. Овде и сада одјекују речи владике Николаја Велимировића: „Србине, брате, да те нешто питам, гори ли још увек кандило вере унутра, у грудима твојим?“ Данас нема позоришне представе, данас представљамо уџбеник из историје. Књига др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у Хашком трибуналу“ и јесте уџбеник из историје за све оне који сопствену историју уче из страних књига; ово је и буквар за оне који би требало да бране и заступају у свету своју земљу и свој народ, а за оне „фине“, који не пљују по другима, већ пљују по сопственом народу, за њих је то и бонтон, књига о понашању. Не знају они да, кад пљују по сопственом народу, пљују и по славском колачу и по славској свећи. А кад се на славску свећу пљуне, она се угаси. Управо то нам се и догађа. Све већи мрак је у српским селима. На југу Србије је стварно завладао сутон, види се само месец и звезда, али не само на небу, него и на заставама.

О сведочењу др Војислава Шешеља говорили су и писали многи велики људи. Чини ми се да је писац Мирослав Тохол из срца свих нас извукао ове речи, рекавши: „Гледајући два овдашња човека у Хагу, онога који као оптужени пита и оног који као оптужени сведок одговара, нашем човеку се чинило да тамо у затвору и у тим људима има више слободе него овде. Гледаш и слушаш двојицу људи и осећаш да ти се достојанство враћа одонуд одакле га ниси очекивао, из затвора у Хагу“.

Драги пријатељи, пре него што представим говорнике који ће вечерас говорити о књизи др Војислава Шешеља, дозволите да у име свих Ресавца радикала председник месног одбора Плажане Драган Милић поклони господину Вучићу књигу „Ресава Доња и Горња у историји, науци, књижевности и уметности“. Ове књиге су зборници са научних скупова из Деспотовца у оквиру манифестације „Дани српскога духовнога преображења“. Да је ово село увек било радикалско, доказ је и то да су у књизи „Игре и обичаји Горње Ресаве“ забележене ноте, речи и кораци радикалског кола са назнаком „Плажане“. Да ли је овде настало, не зна се, али се зна да је то прво село у коме се играло радикалско коло. Ову књигу поклањамо господину Вучићу са обећањем да ћемо за следеће виђење заједно са њим и заиграти радикалско коло.

Драги пријатељи, жао ми је што мој деда није данас жив. Стари мештани Плажана знају зашто то кажем. Знају да би он сада овде са подигнутим штапом заиграо радикалско коло и знају да је у Станојевом чаиру била највећа четничка заклетва овога краја. Овде имам радикалске алманахе из 1924. године, власништво мога деде. У његово име, дозволите ми да тај радикалски алманах из 1924. године поклоним Српској радикалној странци, јер знам да ће Српска радикална странка њега боље чувати од мене јер ће, сигурна сам, и дуже трајати од мене.

За вечерас први говорник, испред месног одбора Плажане, млади Владан Милошевић, дипломирани економиста. Владане, изволи.

Владан Милошевић: Браћо и сестре, уважени гости! Др Војислав Шешељ је својим сведочењем у Хашком трибуналу показао целом свету зашта се Српска радикална странка залаже, а то је слобода целог српског народа. Зато бих ја вечерас своје излагање усмерио на вазале и вазалски однос актуелне власти у Србији према Европској унији и Америци. Такво понижење које наносе српском роду није забележено у историји. Пљување по сопственом народу, продаја и издавање његовог интереса изгледа да су једини задатак актуелне власти. Српски народ не заслужује такву власт. Овом народу су потребни радикали који ће бранити његову част, достојанство, морални престиж, националне и државне интересе. Тачно је да су моћни ударили на нас и тачно је да се у тој ситуацији морамо прилагођавати, међутим, то не значи треба да се утркујемо да што више ољагамо сопствени народ и издамо његове интересе.

У историји смо били вазали. Узмимо пример деспота Стефана Лазаревића, чије име и дело негујемо у ресавском крају већ шест векова. Након Косовског боја и пропасти српског племства на челу са кнезом Лазаром, који се предао небеском миру зарад части и достојанства земаљске Србије, његов син је

признао турску силу и служио је водећи Србе у рат са Бајазитом. Али деспот Стефан Лазаревић није газио српско национално и културно биће, напротив, за те вредности се предано борио бодрећи српски народ, његову духовну снагу и културу. У свим вазалским мукама није запоставио српске интересе, већ је српску државу увећао, припојивши јој Зету, Сребреницу, Београд и Мачву.

Данашњи вазали на најгнуснији начин, подјармљени и поткупљени, пљују по свему што је српско, одричући се и територија. Е, такви нам не требају. Браћо и сестре, нама требају управо они људи које је ова власт отерала у Хаг. Победом на следећим изборима победићемо и хашку несрећу која је конструисана како би српски народ осудили и прогласили га геноцидним. Англогерманска геноцидност перфидно хоће да то зло, тај геноцид, припише нама. Српски народ никад није био геноцидан, нити ће то икада бити и то ће, верујем, др Војислав Шешељ, ако икада почну да му суде у Хагу, доказати целом свету. Живео др Војислав Шешељ и Српска радикална странка, живела српска држава и српски народ! Хвала вам.

Љиљана Каменчић: Испред општинског одбора Деспотовац говориће Слободан Стојановић.

Слободан Стојановић: Драги гости, браћо и сестре, даме и господо, част ми је и задовољство да вам се испред општинског одбора Српске радикалне странке обратим са искреном захвалношћу, како нашим драгим гостима који су вечерас са нама, такође и свима вама присутнима, са једном изузетном жељом, са једним узвишеним задатком – представљањем књиге проф. др Војислава Шешеља, где ћемо чути и видети како и на који начин се брани част и достојанство народа коме припадамо. Шта рећи у ова смутна времена економске, политичке и моралне кризе. Главу горе народе мој, посрнули јесмо, на коленима нисмо. Србијо, мати, никоме те нећемо дати и за тебе ћемо се борити. Живели!

Љиљана Каменчић: Секретар Окружног одбора Поморавског округа, госпођа Бојана Јевтић.

Бојана Јевтић: Браћо и сестре, када је пре извесног времена, уз речи „Добро јутро, господине Милошевићу“ отпочело сведочење др Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом, одмах је и нама, обичним посматрачима, било јасно да ће др Војислав Шешељ поцепати хашку оптужницу. Био је Шешељ свестан и своје и Милошевићеве историјске улоге. Свестан је он и историјске улоге Хашког трибунала, истог оног трибунала који покушава да осуди један народ, да осуди нас, нашу децу, да осуди наше унуче, наше праунуче и да нам за сва времена ставе печат и епитет геноцидног народа.

Наш вољени др Војислав Шешељ није то дозволио. Сведочећи на суђењу Слободану Милошевићу, отворено је говорио о томе и сведочио у прилог чињеници да српска држава и српски народ и наша вољена југословенска војска никада није организовано вршила никакве злочине у грађанском рату на простору бивше Југославије. Шешељ је себе подредио интересима свога народа. Он је херој. Херој који својим делом, и интелектуалним и политичким, сведочи о томе како свако у овој земљи Србији, ко себе назива политичком елитом, треба да се понаша у одсудном историјском тренутку. А нама, браћо и сестре, тај тренутак предстоји. Предстоји нам по питању решавања статуса Косова и Метохије. Са овога места поручујем и Тадићу и Коштуници, нека добро пазе шта раде, нека пазе о чему преговарају и посебно нека пазе шта потписују, јер и ја, поносна Српкиња са Косова и Метохије, чији су преци расути широм Косова и Метохије, нећу им дозволити да ни у моје, ни у име било ког Србина потпишу и дају Косово другима.

Наступајући са позиције опозиционог политичара, већ на самом старту исказа др Шешеља, свима је било јасно да ће наводи такозване оптужнице бити доведени у питање на најјачи и најригорознији начин, онако како смо, пратећи нашег др Шешеља у Хаг, од њега и очекивали. Наступајући, пре свега, са позиције аутентичног српског националисте, оповргао је све наводе оптужнице, јер је он као значајан српски политичар тог времена, са Милошевићем улазио у сукобе управо из разлога што се Милошевић никад и није понашао на начин на који му оптужница налаже, и то она хашка. Чињеница да је у току Милошевићеве владавине Шешељ више пута робијао и имао сукобе са социјалистима, само је дала његовом исказу на јачини и наравно, на тежини. Присуствовали смо разбијању Хашког трибунала које је

Воја најављивао и због чега је и отишао тамо. Мистер Најс није дорастао ни Шешељу ни Милошевићу. Тако је Тужилаштво од стране тандема Шешељ – Милошевић жестоко потучено.

Као председник Српске радикалне странке, која се једина истински залаже за концепт Велике Србије и као научник, пре свега, који се више деценија бави генезом и развојем политичке идеје Велике Србије, његов исказ је убедљиво оповргао да је Милошевић икада и заговарао и у пракси спроводио политику стварања Велике Србије, јер се управо тај исти човек залагао за очување Југославије. То је потпуно дотукло тужилачку страну, која се погубила, на запрепашћење Судског већа и целокупне светске јавности. Тако су и овом приликом и последње исконструисане лажи против нашег народа пале у воду захваљујући нашем Војиславу.

Хвала ти, војвода Шешељу. Ми српски радикали поносимо се тобом. Поносни смо што није одустао од идеје Велике Србије, која је радикалска заклетва. Поносни смо што у Хагу није упао у замку да оптужује Милошевића. Шешељ је Милошевића оптуживао у Београду, у време док је Милошевић био најмоћнији политичар у земљи. Показао је Воја да му нема премца. Допринео је да неомиљеност Хашког трибунала пређе две трећине у српском јавном мњењу. А комплекси наводне искључиве српске кривице за све што се дешавало протеклих година, које пет година већ покушавају да нам наметну ови такозвани европејци, тотално су разбијени. Клима српског јавног мњења мења се након сведочења др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу. Нагло се окренула у корист обнове националног поноса. Сада је и најжешћим лобистима, а и онима који себе налазе у крилу такозване мисионарске интелигенције, сасвим јасно ко је др Војислав Шешељ. Згражавали су се над простаклуком, над наводним простачким речником нашег Војислава, а читава Србија аплаудира и каже – браво, Војо; их да сам на твом месту, па ја бих им у лице рекао још горе ствари.

Приче о реформама, којима нас заносе последњих пет година, иза којих не стоји ништа друго осим набеђивања сопственог народа, то јест српске стране за сва зла из претходног периода не држе више воду. Са разбуктавањем нашег националног поноса након Војислављевог сведочења и приближавањем преговора о статусу Косова и Метохије, национална осећања и националне интересе нико више неће моћи да избегне. Ми српски радикали то им никада нећемо дозволити. Иза нас је већина Србије, честита, поштена, искрена, а онима који се још увек греју око своје револуционарне ватрице, и то оне петооктобарске и греју се причама о српској кривици за сва зла у региону, остаје празна прича, њих нико више у Србији не слуша.

Важно је једино, браћо и сестре, како ће се ко у одсудном тренутку понашати и колико је ко од политичара спреман да своје личне интересе жртвује ради интереса сопственог народа. Ми српски радикали једини смо томе у Србији дорасли, јер ми испред себе имамо светли пример др Војислава Шешеља, испред себе имамо Српску радикалну странку. До победе! Живео др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија!

Љиљана Каменчић: Председник Окружног одбора и посланик у Скупштини Србије, господин Зоран Антић.

Зоран Антић: Даме и господо, браћо и сестре, поштовани Деспотовчани, окупили смо се вечерас да бисмо промовисали књигу др Војислава Шешеља, књигу која је плод сведочења Војислава Шешеља у оптужници против Слободана Милошевића. Ја сам сигуран да је то једно историјско сведочење које никога у Србији није оставило равнодушним. Није имао милости Војислав Шешељ и није штедео никога сведочећи у судском процесу против Слободана Милошевића и убеђен сам, као и већина Срба, да је у потпуности поразио и осрамотио хашки суд, који фалсификатима, конструкцијама, измишљотинама покушава да сву кривицу за све оно што се дешавало на просторима бивше Југославије пребаци на Србе, на српски народ. Сведочење о генези и узроцима настајања сукоба на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и генези свих ратова, почевши од Хрватске, Босне, према Косову, Војислав Шешељ је на најбољи начин доказао да није било великосрпског хегемонизма и да су кривци за

рат, пре свега наша дојучерашња браћа која на српским територијама, на којима вековима живе Срби покушавају да створе своју државу и на тај начин одузму оно што припада Србима. Изузетно је важно што је Војислав Шешељ у потпуности разбио оптужницу у удруженом злочиначком подухвату и доказао да жеља Србије, жеља српских политичара никада није била да на туђим територијама, против интереса других народа бивше Југославије, створи своју државу. Увек смо се трудили да имамо своју државу на вековним територијама на којима су живели Срби.

Што се друге оптужнице тиче, оптужнице о Великој Србији, Војислав Шешељ је и овај пут сведочећи био потпуно јасан – идеја Велике Србије, то је идеја Српске радикалне странке. Ми се никада нисмо одрекли те идеје. То је идеја, као што мало пре рекох, државе у којој живе сви Срби, сви Срби који су вековима живели у заједничкој држави. Омогућио нам је др Војислав Шешељ да данас још гласније, још жешће широм Србије можемо да узвикујемо – живела Велика Србија, јер је и правно доказао да српски народ има вековна права на своју државу. Све то можете наћи у овој књизи коју вам, у сваком случају, топло препоручујем. Замолио бих вас, када прочитате књигу, поклоните је својим пријатељима, познаницима, свим добронамерним грађанима Србије, да и они прочитају и спознају много тога о генези свих сукоба на територији бивше Југославије. Само сведочење Војислава Шешеља учинило је јако пуно, у сваком случају охрабрило је све српске патриоте, разбило још једанпут илузију о добронамерности и искрености светских моћника, уздигло поштење и част, а у бласто бацило издају, кукавичлук, дефетизам, који је, нажалост, чест код политичара ДОС-ове провенијенције.

Што се тиче српских радикала, у сваком случају сведочење др Војислава Шешеља за нас значи неке нове норме, нове принципе у понашању и у сваком случају после тог сведочења можемо бити поносни и јесмо поносни што имамо таквог председника који нас води. Војислав Шешељ је у сваком случају већ прерастао ове просторе Србије, он је човек који је пример и ван наших граница, човек од морала, поштења, части, онога чега, нажалост, данас нема довољно у светској политици, и он је своје обећање и свој део посла, обећање да ће разбити Хашки трибунал, већ испунио сведочећи у процесу Милошевићу. А на нама који смо остали у Србији је да урадимо онај други део посла, да оборимо, пре свега, ову неспособну Владу, да вратимо наду у бољи живот и будућност свим грађанима Србије, да искоренимо корупцију, покренемо привреду и обезбедимо радна места за наше грађане, који се данас питају како ће сутра.

Што се вас, Деспотовчана тиче, очигледно је и по овом дочеку да сте ви с тим послом и те како кренули. Ја вам се захваљујем испред свих поморавских радикала, уверавам вас да идемо вашим стопама и сигуран сам да ћемо дочекати Војин скори повратак у једној срећнијој, богатијој Србији, па ми на крају остаје само да вас поздравим. Живео Војислав Шешељ!

Љиљана Каменчић: Драги пријатељи, генерални секретар Српске радикалне странке, господин Александар Вучић.

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи, ако има овде још места, ко хоће да седне бар од ових старијих. После овако ватрених говора, остаје ми да покушам да говорим о ономе што нам је свакодневица, ономе што нам се данас збива, посебно имајући у виду размишљање Војислава Шешеља, а све у вези с оним што нас тек очекује и што треба да оставимо нашој деци и нашој будућности.

Сваки пут када бисмо рекли да Србија никада није била у тако тешкој ситуацији, неко би помислио да можда претерујемо, или зашто то баш сад говоримо, када смо то могли да кажемо и пет и десет и двадесет година раније. Данас, као што видите, полако али сигурно стежу омчу око врата и нашем народу и нашој држави. Ако сте приметили, ове године, када смо дочекивали Нову календарску годину, никада више нереди, сукоба, туча, никада мање наде и очекивања. У неким другим земљама ништа се није догодило, само код нас. Зашто? Зато што људи не знају шта да чекају, не знају шта ће бити за пола године, шта ће бити за годину дана, шта ће нам од државе остати. У овој земљи поједини медији, па и политичари покушавају да глорификују окупацију у правом смислу те речи. Покушавају да нам кажу

– најбоље је и најлепше бити окупиран, бити понизни слуга и ништа више. Хоће да нам кажу – па ми не морамо да идемо на изборе, ионако ће све да буде онако како је неко други рекао, односно – па мора се тако како они кажу.

А ја вас питам – у чему је наш грех? Шта смо то направили лоше? Шта је то што смо погрешили? Сигурно много тога. Али да ли смо ми окупирали туђе земље? Да ли смо ми нападали некога? Ми смо, људи, остали без Грахова, Дрвара, Петровца, Крупе, Купреса, Книна, у којима је од 95 до 100 посто Срба живело, као овде у Деспотовцу. Никаве разлике нема, осим што су тамо Броз и Пијаде поставили да у административним границама Хрватске те територије буду. И ја вас сад питам, да ли су ти наши људи криви што су чували своја огњишта? Колико још оптужница долази? Сећате се, када су хапсили Милошевића, рекли су – предајте Милошевића, завршили сте посао, широм су вам отворена врата и Европе и Марса и Јупитера, шта год хоћете, где год хоћете да идете. Да ли је тако било? Па није прошло три, четири месеца, па хајде сад изручите овога, изручите онога, па када су изручили и овога и онога и генерале и не знам кога, па сад изручите Младића, па ако, не дај Боже, неко изручи Младића биће – изручите опет некога. Зато што хоће да нас згазе до краја, и хоће у Србији да оставе могућност за политичко и јавно деловање само онима који ће отворено у лице да нам плуну и да кажу – ви Срби сте нацисти. Пустите само Наташу Кандић, Соњу Бисерко, Биљану Ковачевић-Вучо и њима сличне, само су им такви добри.

Шта нама остаје да чинимо? Нама остаје да говоримо истину и да не дозволимо нашој деци да им поверују. Да ли ви мислите да је случајно што неке телевизије, о чему год је реч са простора бивше Југославије, увек имају једне те исте госте, који ће за дежурне кривце да прогласе припаднике српског народа.

Погледајте како су направили принципе, а онда ћу се вратити на само суђење Милошевићу и сведочење Војислава Шешеља. Прво су рекли – не могу Срби у Крајини и не могу Срби у Републици Српској да добију своју државу, прихватили смо решење Бадинтерове комисије, по коме авнојевске границе постају државне. Да ли је тако било? Сад им више не важе ни Бадинтерова комисија, ни њене одлуке, јер хоће да растачу и авнојевску Србију, хоће да отму територију Косова и Метохије. Онда кажу – доносимо Резолуцију 1244. Они је сами донесу, мимо наше воље у Савету безбедности Уједињених нација; донесу је супротно интересима Србије. Само у анексу другом, тачки 6 јасно се ставља до знања да морају да се врате снаге безбедности на Косово и Метохију у стотинама и само то нису испунили. То је једина тачка која је Србима одговарала, е ту тачку нису испунили. Па како ћемо сутра да верујемо, било који уговор да потпишемо, било који споразум да потпишемо, коме да верујемо? Ко нам је гарант? Они који су нас већ око тога преварили? Чули сте оног несрећног Бориса Тадића, који каже – уосталом, и Албанци имају своје аргументе, знате, њих је 90 посто на Косову, па сад имају право на самоопредељење. Боље да је остао при ономе да је Мишел Платини чувени голман, него што је почео да се бави озбиљном политиком. Па шта то значи? А где му је питање за Републику Српску? У Републици Српској 99 посто народа хоће да живи са Србијом и хоће да се издвоји од Босне и Херцеговине. Они ће да кажу – па то не може. Е, за Косово може, а за Републику Српску не може. Иако, наравно, не би смело да буде за Косово и Метохију, јер су они били национална мањина у бившој Југославији, а морало би да буде за Републику Српску, јер су Срби били конститутивни народ бивше СФРЈ. Они који су били национална мањина могу да добију своју другу државу, а Срби не могу да добију своју у Републици Српској, него идемо на укидање Републике Српске. То сви знате, то сви видите, не треба нека велика памет било чија да то се голим оком примети, да вам буде јасно шта се збива.

Поставља се питање шта да радимо, да ли да се помиримо и да кажемо – хајде сад да се додворавамо, улизујемо онима који су најмоћнији, савременом окупатору; шта нас брига, да ми проживимо наших 10, 20, 30 година, историја ионако неће да нас забележи, па ником ништа. Или ћемо да покушамо да сачувамо нешто од наше државе. Не можемо да се бијемо ни са ким, немамо снаге, али можемо да говоримо – људи, ако нас ударате мотком у главу и не можемо да се супротставимо томе јер је

тврда мотка, велика мотка, па не морамо још да вичемо – јој што ми је лепо, ударај ме јаче. Могу бар да кажем да ми није лепо то што ме ударају мотком у главу и нећу никада да кажем да ми је то лепо и да ми је то добро.

Видећете, око Косова и Метохије биће кључни сукоб унутар Србије. Биће с једне стране Тадић, Карић, а онда ће да дође и Лабус, који ће да кажу – то треба да буде европска регија, сви ћемо онда у Европу, нема везе што је то ван Србије, нема везе што је то мимо Србије. Онда ћемо ми да кажемо – а јел европска регија, е добро, хајде онда прво да сву нашу имовину прогласимо за европску имовину, па нека се сиротиња усели у нашу европску имовину, па да онда разговарамо и о европским регијама. И то је нешто што не смемо да им дозволимо ни по коју цену, ни на који начин. А онда ће да кажу – ето, нико од нас није потписао, догодило се, али ми смо то изгубили 1999, крив је Милошевић, крив је овај, крив је онај. А у чему је ствар?

Патријарх српски господин Павле је рекао оно што су српски радикали рекли, па сте видели да је Весна Пешић полудела, па каже – како то патријарх понавља оно што радикали кажу. Рекао је – уколико на било који начин донесу одлуку о условној или безусловној независности Косова и Метохије, састаје се Народна скупштина Србије и каже – нисмо у могућности да се супротставимо војним средствима, нема ратова, не можемо, али оно што можемо, то је да вам кажемо да је то окупација и Народна скупштина проглашава окупацију дела своје територије. И наредних 10, 20 година радимо на економском развоју наше земље и чекаће наша деца или наши унуци другачију констелацију снага у свету да се то стање промени. Али они то неће, они на Западу неће, они хоће одмах да пронађу оне који ће да прихвате окупацију територије Србије, који ће да прихвате отимање Косова и Метохије, који ће да кажу – па то је европска регија или не знам ни ја шта. Који вам кажу: па знате, Екрем Лука је грађанин Србије. Ма немој. Ево ја кажем, нека не буде одговоран ни за шта, само нека се појави Екрем Лука на телевизији па нека каже – ја сам грађанин Србије. Знате када ће то да каже? То је тај што финансира Рамуша Харадинаја. То је један од шефова терористичке ОВК. Пре би умро него што би тако нешто изговорио. Али у таквој Србији данас живимо.

Имали смо ми сличне случајеве у историји. Ја сам се мало бавио Другим светским ратом. У Београду од 1941. године, маја месеца, до 1944. године, септембра месеца готово да није било озбиљнијих напада на немачку оружану силу. Један Немац је убијен, и то због црноберзијанских послова. Постојао је радио „Лили Марлен“, после Кијевског радија највећи немачки радио у Источној Европи. Ко је радио на том окупационом радију? Па, Срби. Немачка команда и Гестапо издали су 1943. године заједничко саопштење у Београду да моле становнике Београда да не долазе више да потказују своје комшије и своје пријатеље, зато што већ има 50.000 професионалних денунцијаната и шпијуна са легитимацијама. Увек смо имали таквих, али ја знам да су већина грађана Србије часни, слободољубиви људи, људи који воле слободу више од свега и који презиру овај олош о коме сам говорио. Знаш да ти људи хоће да живе у својој земљи, на свом огњишту, да гаје и васпитавају своју децу и да знају да ће она да имају будућност у овој Србији и зато се за то боримо и Војислав Шешељ и његова партија.

Један од оних који је пред Хашким трибуналом, да ли неко воли или не Војислава Шешеља, ја га волим, не само зато што ми је он председник странке, он ми је и децу крстио, кум ми је и је и на венчању био и пријатељ ми је, али га волим зато што је своја плећа и своју грбачу поставио и пустио да туку по њој, али ће он Србију да брани колико год може и он ће српски народ да брани ма где да је живео на простору бивше Југославије. Видели сте у поступку против Милошевића, он каже судијама – па није Милошевић био за то ја сам био за то; немојте на њега, немојте на Србију, ударите на мене лично. Да ли је тако било? Војислав Шешељ каже – немојте то да приписујете Слободану Милошевићу, Милошевић то никада није говорио. Јер Милошевић је био председник државе. Цела држава ће бити одговорна уколико они Милошевића на тај начин осуде. Војислав Шешељ каже – не, није он, ја сам. Можда себи прави неупоредиво веће проблеме него што би их имао. Да вас подсетим, на почетку је Карла дел Понте тражила разговор са њим, она и она хрватска снаја Флоранс Артман. Па дошле код њега, па кажу – да

причамо. Каже Шешељ – о чему да причамо? Па кажу – о сведочењу, о Милошевићу. Каже Шешељ – ја могу с вама о цвећу да причам, не знам о чему другом бих могао с вама да причам.

Знам да вас море ваше бриге, знам да имате ваших мука милион и знам да вам је тешко и на секунд да замислите само, а ја вас молим да то учините – а како је онеме коме три године суђење није почело. Сам је отишао у Хаг, три године му суђење не почиње. Три године чека да му кажу зашта је одговоран. А знате шта пише у оптужници? Не каже да је Воја Шешељ некога убио, не каже ни да је некоме рекао да некога убије, него каже – Шешељ је причао на телевизији и то се може назвати говором мржње, па каже – држао је снажне и запаљиве говоре. Па шта треба да буде туњав и мутав па да не одговара пред Хашким трибуналом?

Војислав је успео у две ствари да им потпуно разори оптужницу против Милошевића. А рећи ћу вам и каква се игра спрема после овога. Шта је урадио Шешељ? Прво, њихова правнополитичка конструкција такозваног удруженог злочиначког подухвата. Шта су они смислили? Кажу – њих је 16 у удруженом злочиначком подухвату. Ту су и бабе и жабе и људи који се никада нису видели и тако даље. Војислав је узео и рашчланио једног по једног. Е погледајте како су они писали оптужнице. Не знам да ли сте тај детаљ запазили. У оптужници против Војислава Шешеља каже се да је у удруженом злочиначком подухвату од 1. фебруара 1991. године до 1993. године, њега ништа не терете за оно касније, око пада Крајине, Косова и Метохије, Сребренице и тако даље. Ништа ту нема за Војислава, него од 1. фебруара 1991. године до 1993. Дакле, Шешељ је у злочиначком подухвату са Милошевићем од 1. фебруара, а у Милошевићевој оптужници пише да је Милошевић са Шешељем у злочиначком подухвату од 1. августа. Па да ли од 1. фебруара или од 1. августа? С ким је то Шешељ био у злочиначком подухвату када у Милошевићевој оптужници пише да су били тек од 1. августа, сам са собом се удружио? А онда им Војислав Шешељ каже да је први пут у животу видео Слободана Милошевића у мају 1992. године. Значи, годину дана после тога. Па какав им је то онда удружени злочиначки подухват? Какав им је то заједнички циљ? Какав им је заједнички програм? Како им је заједничко деловање, кад се нису ни видели ни чули? Од тих 16 људи Војислав Шешељ никада није чуо ни видео њих девет, са већином њих био је у сукобу, само са двојцом или тројцом није долазио у сукоб. И та им је конструкција у потпуности разбијена, у парампарчад. Онда су се потпуно изгубили око тога шта је суштина оптужнице против Милошевића: да ли је то Велика Србија или није; да ли се Милошевић залагао за то или не. Војислав је то све прихватио на себе, као што је истина, ништа није лагао, и показао колико су бесмислене оптужбе Џефрија Најса, односно Карле дел Понте. Шта они замерају Србима? Што су остали да живе у Книну? Што су хтели да остану да живе у међународноправно признатом субјекту каква је била СФРЈ? Да ли то само Срби немају право на живот? Да ли то само Србе могу да убијају? Да вас питам нешто, драги пријатељи, поштовани Деспотовчани. Сећате се, пре неки дан, о Божићу, пред Бадњи дан, Туциндан – убијена жена онога Абазовића код Рогатице, син од 11 година рањен, видели сте то, у Републици Српској, а онда су сина и оца раздвојили, једног у једну болницу, другог у другу. И онда следи цинични коментар људи из Еуфора, с којима је данас овај несрећни Вук Драшковић потписао, каже – ма, можете да пролазите куд год хоћете. Могу и до његове виле да сврате ако хоће. Још мало па ће да им саобраћај обезбеђују овде по аутопуту. Као да смо ми неспособни и да државу немамо, а он ће да потписује и да никог живот ништа не пита, ни Скупштину, ни народ, тако да има право сутра и испред ваше куће Еуфоров тенк да се појави, немојте случајно нешто да сте предузели.

Каже у коментару – пуцали су жена и син. Онда се појави комшија па каже – лажу да су пуцали жена и син. Жену су убили и пуцали на сина којег су ранили, дете од 11 година је рањено, јер је ишло према пушци не би ли им узвратило ватру. Дете од 11 година! Е сад долазимо до кључног питања. Да ли сте ви негде видели реконструкцију те приче? Да ли сте ви негде видели да је неко направио специјалну емисију о томе, како и зашто убијају Србе? Не. То сте чули у 20 секунди максимално. Да се, не дај Боже, то догодило неком другом и да су Срби то починили, било би стотине специјалних емисија, свакога дана, сваког јутра, сваке боговетне вечери, је ли тако. Да ли то крв Србина вреди мање него било чија друга? Да

ли смо ми дивље свиње? Лакше им је да убијају Србе, него дивље свиње. Лакше им је да ране дете од 11 година него да дивље свиње убијају. Па то је истина, можете да ме волите или да ме не волите, да гласате за нашу странку или не, да волите Војислава или не, то је истина. Ко се побунио, ко је реч рекао? Нико ништа. Ћуте ко заливени.

Они у Загребу ухапсе дечка који се слика са фотографијом генерала Михајловића, па то је злочин. Кажу – како ти смеш, то је провокација, кршиш Закон о прекршајима. И онда овај наш несрећник Вук Драшковић, мало је оно што му је Тома рекао, узме па каже – то је провокација, шта му је то требало. Еј, људи, замислите! Још мало па ће да нам кажу – немој да дишеш, то је провокација велика. Шта ћемо сутра на Косову и Метохији, када они данас говоре – па мора да се узме, да вам ово буде казна за Милошевићеву политику. Коју? Да ли сте рекли да вршите хуманитарну интервенцију на Косову и Метохији? Са Милошевићем се идеолошки не слажемо, али сад се види да су све лагали ови други. Милошевића су напали, кажу – он је спроводио етничко чишћење на Косову и Метохији, па хуманитарна катастрофа. Каква хуманитарна катастрофа, када видим да нас сад нападате само да бисте ту територију окупирали, само због анексије Косова и Метохије, само да отмете од Србије, сад је то свакоме јасно. Све што се дешавало, дешавало се само због тога и једини циљ који желе да остваре јесте како да нам отму ту територију.

Они имају проблем са Војиславом, Војислав хоће да се брани, Војислављев дух не могу да сломе. Он се понаша у складу са оном римском максимом коју је Гај изговорио још у другом веку – слобода је од свих ствари најпреча. И баш као што рече госпођа Јевтић, јесте у затвору, јесте иза решетака, али је слободнији него многи у Србији. Замислите колико је сада Војислав Шешељ слободнији од Вука Драшковића и Бориса Тадића рецимо. Хиљаду пута, јер могу у окове да га окују, цабе, слободнији је хиљаду пута од њих двојице заједно. Ту нема велике филозофије.

Али шта је нама у Србији преостало? Преостало нам је да се боримо. Да се боримо за своју земљу и своју децу. Да се боримо против лопова, против корупције и криминала. У овој земљи покраду по 700, 800 милиона евра, не динара, него евра и још се хвале. Па једног прогоне, ево један лопов оптужује ове за кесу, а ови што су са кесом ухваћени оптужују ове за 800 милиона. Па свеједно ми је да ли ове са 100.000 евра или ове са 800 милиона евра. Нећемо у Србији да имамо на власти оне који имају кесе са 100.000 евра да подмићују своје људе, а ни оне који су крали 800 милиона евра. Хоће ова земља неке нормалне, поштене, који иду без телохранитеља, без обезбеђења, који смеју пред свој народ да изађу, који се не плаше. Какве су то поноћне посете? Чуј, ставио му кофер, а није овај знао да су у коферу паре. Не, него свеће и сијалице. Лап топ му донео нови, вероватно. Па питају Богољуба Карића – па колика ти је плата, мајсторе? А шта има везе, ја сам рекао од 200 до 400.000 евра месечно, па шта? То је од државе узето. То је од грађана узето. А држава нема никакве дивиденде, од пореза нема ништа. А колико је то могло да се изгради и обданишта и школа, и у Деспотовцу и у Свилајнцу и у сваком другом месту у Србији. Како је пут могао да изгледа, много другачије.

Нама остаје за то да се боримо и нама остаје да се боримо за нашу децу, да учинимо што је у нашој моћи, да знају да цене и воле своју земљу, да цене и воле слободу и отаџбину више него било шта. Из ове књиге Војислава Шешеља, у којој је све пренето од речи до речи шта се збивало на том суђењу, шта се збивало на том сведочењу, моћи ћете и унуке да учите, а и наши унуци да уче унуке како се то збивало у тренуцима када смо били подјармљени, и како су постојали неки који су се борили за слободу свога народа.

Ја вас молим да нам помогнете у овом тешком послу који је пред нама, а то је покушај да сачувамо Србију, да сачувамо нашу државу. Нећете ви ни тад живети много богато (надам се нешто боље него данас), али ја знам да код највећег дела нашег народа постоји тај осећај за државу, постоји тај осећај да сачува своју земљу и огњиште и да својој деци обезбеди какву-такву будућност. Зато вас молим да нам у том послу помогнете, да своје идеје пренесите и својим пријатељима, члановима породица, фамилији,

свима, на сваком месту. Само тако, ако будемо ту идеју проносили кроз народ, као и ову књигу, као и остале књиге Војислава Шешеља, моћи ћемо да рачунамо да имамо будућност и за нас и за нашу децу и за нашу Србију. А резервну отаџбину немамо, Србија нам је од свих ствари најпреча. Хвала најлепше.

Ако имате, да не буде да нисмо хтели да одговарамо на питања, нешто да питате изволите, ми смо спремни на ваша питања да одговоримо.

Узгред, чуо сам се са Војиславом непосредно пред улазак. Зато сам каснио, иако смо стигли раније, јер увек зове око шест и двадесет, па смо се чули и биће пресрећан сутра када буде чуо колико је људи било и са каквим занимањем сте слушали о његовој књизи и о његовом сведочењу. Изволите, ако имате неко питање. Ако немате, хвала вам најлепше, надам се да ћемо се у здрављу и весељу поново видети. Хвала вам најлепше.

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!